

Arrest

nr. 98 851 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en die wettelijk wordt vertegenwoordigd door zijn X, op 22 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE loco advocaat D. VANDENBROUCKE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 23 december 2011 als minderjarige toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 juli 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 22 augustus 1995 in Rashidiya (Mosul), Ninewa geboren. U bent dus minderjarig. U bent een soenniet van Koerdische

origine. U woonde het grootste deel van uw leven in Rashidiya. U volgde twee jaar lager onderwijs, nadien stopte u hiermee wegens de onveilige situatie in Irak. Uw vader was militair. Voor de val van het oude regime controleerde hij checkpoints. Na de val promoveerde hij tot 'mulazim awil' (eerste luitenant) bij het leger. Hij was gestationeerd in de Kindi legerkazerne. Zijn taak bestond eruit informatie te verzamelen over bepaalde personen, die hij dan aan de inlichtingendienst moest doorspelen zodat zij de zaak verder konden opvolgen. In maart 2011 werd uw vader beschoten toen hij met de wagen onderweg was naar huis. De auto werd geraakt door drie kogels, maar uw vader raakte hierbij niet gewond. Op 1 december 2011 ontving u een dreigbrief die gericht was aan uw vader. Er werd hem gevraagd informatie over de Kindi kazerne door te spelen. Indien hij niet zou meewerken, zou hij gedood worden. Er stond een telefoonnummer op de brief vermeld zodat uw vader contact met hen zou kunnen opnemen. Hij deed dit echter niet, maar lichtte zijn collega's in over de bedreiging. Er werd een onderzoek naar ingesteld. Op 7 december 2011 vielen drie personen bij u thuis binnen en zeiden tegen uw vader dat ze hem tijd hadden gegeven, maar dat hij niet had gedaan wat ze van hem wilden. Uw vader werd ter plekke neergeschoten. Diezelfde dag nog ging u bij uw oom in Hay Al Arabi wonen. Op 11 december 2011 vertrok u van daaruit naar België, waar u op 23 december 2011 aankwam en asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van uw nationaliteitsbewijs (dd. 12/8/2002) voor. Na uw gehoor legt u nog uw originele identiteitskaart (dd. 20/5/2002), een uittreksel uit het register van overlijden en een bewijs van overlijden van uw vader en kopieën van een dreigbrief en een document met informatie over bijgelovige genezingen en twee enveloppen voor.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de identiteitskaart die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas, ter verificatie werd voorgelegd aan de Belgische Federale Politie. Uit hun analyse (dd. 4/07/2012, informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier CGVS) blijkt echter dat dit document vals is en dus niet als authentiek bewijsstuk kan worden aanvaard. Niet alleen slaagt u er hierdoor niet in uw identiteit aan te tonen, bovendien ondermijnt de hierboven vastgestelde fraude uw algehele geloofwaardigheid.

Bovendien dient wat het overlijden van uw vader betreft, te worden opgemerkt dat u geen overtuigende bewijsstukken voorlegt die deze gebeurtenis kunnen bevestigen. Het uittreksel uit het register van overlijden en het bewijs van overlijden van uw vader zijn duidelijk kopieën, ook al werd bij neerlegging beweerd dat het om originelen ging. Ook de dreigbrief is een kopie die gemakkelijk manipuleerbaar is en waarvan de echtheid dus geenszins kan worden gegarandeerd.

Verder kunnen verschillende vaagheden in uw verklaringen worden vastgesteld. Zo is het bevreemdend dat u niet kunt zeggen waar uw vader in zijn lichaam beschoten werd. Volgens uw verklaringen was u immers thuis toen de beschieting plaatsvond en hebt u uw vader nadien nog gezien. Daarenboven is het ook zeer opmerkelijk dat u kunt zeggen wie of welke organisatie hierachter zat (CGVS p.6). Ook wat de eerdere beschieting en de dreigbrief betreft, tast u volkomen in het duister wat mogelijke daders betreft (CGVS p.15-16). U verklaart expliciet dat jullie geen vijanden of conflicten hadden met wie dan ook. Dit is te meer opmerkelijk daar in de door u neergelegde brief wel de naam van een organisatie vermeld wordt, namelijk "De islamitische staat van Irak". Dat u dit niet aanhaalt doet dan ook ten eerste de wenkbrauwen fronsen temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u de dreigbrief gezien heeft (CGVS p.15). Het is ook markant dat u niet weet of collega's van uw vader ooit problemen ondervonden omwille van hun werk en of zij dus ooit gelijkaardige zaken meemaakten als uw vader (CGVS p.14). Zelfs van het feit of de verschillende zaken die zich voordeden, namelijk de beschieting, de dreigbrief en de moord op uw vader, kunt u niet met zekerheid zeggen dat hier steeds dezelfde organisatie achter zat (CGVS p.16). Dergelijke vage verklaringen, kunnen niet overtuigen dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Indien u persoonlijk vervolgd zou zijn en omwille hiervan op uw eentje naar Europa bent gevlucht, mag toch enige kennis van dergelijke essentiële informatie verwacht worden. Het feit dat u jong bent, doet hieraan geen afbreuk.

Wat er ook van zij, bovendien dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde feiten onvoldoende ernstig zijn om in uw hoofde gewag te kunnen maken van een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U haalt immers aan dat de vervolgingsfeiten nooit direct aan u persoonlijk gericht waren (CGVS p.17). U haalt enkel aan dat toen uw vader werd doodgeschoten, ook werd gevraagd waar zijn oudste zoon was (CGVS p.6). Verder maakt u echter geen melding van zaken die u persoonlijk zouden zijn overkomen. U haalt aan dat uw moeder na de dood van uw vader wilde dat u Irak verliet naar een veiliger land (CGVS p.18).

Voorts moet worden vastgesteld dat u **geen aanwijzingen** geeft als zouden u of uw familieleden na de moord op uw vader nog problemen hebben gekend. U haalt expliciet aan dat dit het laatste probleem was en dat dit plaatsvond op 7 december 2011. Nadien is er niets meer gebeurd (CGVS p.17). Bovendien hebben uw moeder, broers en zus, die tot op de dag van vandaag nog steeds in Mosul verblijven, ondertussen geen persoonlijke problemen meer ondervonden (CGVS p.3, 6-7). Voor zover u weet, heeft niemand nog iets gehoord of gezien in verband met de personen die de dood van uw vader op hun geweten zouden hebben (CGVS p.17). U hebt dus niet aannemelijk kunnen maken bij uw terugkeer naar Irak een reëel risico te lopen vervolgd te worden zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Deze conclusie wordt nog versterkt door het feit dat wanneer u gevraagd wordt weer te geven wat u vreest bij terugkeer naar Irak, u er niet in slaagt een concrete vrees weer te geven. U geeft immers enkel aan dat u daarover nog niet nadacht. Wanneer wordt aangedrongen zegt u dat u Irak verliet omdat uw moeder dit wenste (CGVS p.18).

Bovenstaande elementen laten het CGVS niet toe te concluderen dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Bijgevolg kan de status van vluchteling u niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merklijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB “ De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van “open combat”. De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merklijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus

meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat ervoor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot moet worden opgemerkt dat de overige documenten die u voorlegt, niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag kunnen wijzigen. U legt immers enkel kopieën van uw nationaliteitsbewijs en een document in verband met informatie over bijgelovige genezingen en twee enveloppen voor. Wat uw nationaliteitsbewijs betreft dient te worden vastgesteld dat het een kopie is dewelke gemakkelijk manipuleerbaar is en waarvan de echtheid niet kan worden gegarandeerd. Het document in verband met de bijgelovige genezingen voegt niets toe aan uw relaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). In zijn middel geeft verzoeker aan dat de beslissing niet alleen in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, maar ook het zorgvuldigheidsbeginsel schendt omdat het Commissariaat-generaal geenszins inzicht in haar motieven verschaft en haar beslissing niet heeft afgetoetst aan de criteria uit het Vluchtelingenverdrag. Volgens verzoeker is er minstens sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht aangezien deze inhoudt dat de motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten, wat in casu geenszins het geval is. Naar aanleiding van de overweging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen overtuigende bewijsstukken van het overlijden van zijn vader kan voorleggen, stelt verzoeker dat hij wel degelijk een uittreksel uit het register van overlijdens, een bewijs van overlijden en een kopie van de dreigbrief die zijn vader heeft ontvangen, had voorgelegd. Verzoeker stelt formeel dat deze stukken geenszins vervalst werden en dat ze dienen te worden beschouwd als bewijskrachtige stukken omdat het voor zich spreekt dat een uittreksel uit het register van overlijdens geenszins gemanipuleerd kan worden en dit door verzoeker werd opgevraagd bij de bevoegde diensten ter plaatse. Vervolgens beweert verzoeker dat hij aan de hand van zijn nationaliteitsbewijs zijn identiteit kan aantonen en stelt dat de redenering van de verwerende partij inzake de ongeloofwaardigheid om die reden niet kan gevolgd worden.

Betreffende de vastgestelde vaagheid van de verklaringen van verzoeker over de plaats in het lichaam waar zijn vader werd beschoten, verduidelijkt hij dat hij op het ogenblik dat de mannen zijn vader binnenbrachten, naar de kelder is gevlucht en zich daar uit angst had verborgen en dat hij enkel hoorde dat er schoten vielen. Verzoeker beweert dat hij, op het moment dat hij uit de kelder kwam, zijn vader zag liggen in een grote plas bloed, maar omwille van verdriet en angst geen oog had voor het gegeven waar in diens lichaam de kogels zaten. Verzoeker wijst erop dat dit gezien zijn jeugdige leeftijd zeker niet abnormaal is. Daarnaast stipt verzoeker aan dat hij gezien zijn jonge leeftijd niet in staat is te zeggen welke organisatie de schietpartij gepland heeft of de dreigbrief had opgesteld. Via zijn moeder, zo vervolgt hij, had hij vernomen dat het om terroristen zou gaan. Het feit dat verzoeker in zijn eentje zijn

land van herkomst zou hebben verlaten is volgens hem geen reden om te stellen dat hij de achterliggende problematiek van zijn vader hoorde te kennen en hij kan enkel zeggen wat hij gezien of via-via gehoord heeft. Tevens mag volgens verzoeker niet vergeten worden dat hij slechts een zeer beperkte opleiding heeft genoten en omwille van de sociale situatie in Irak slechts 2 jaar naar school is gegaan waardoor zijn leefwereld bijzonder beperkt is, maar hij toch veel verteld heeft over de problemen die zijn vader gekend heeft.

Verzoeker meent dat het feit dat hij niet in staat is om stukken voor te leggen op zich geen reden is om te twifelen aan zijn relaas aangezien hij voor het verkrijgen van stukken afhankelijk is van derden. Verzoeker wijst op de coherentie van zijn verklaringen en op het principe dat verklaringen als bewijs kunnen volstaan voor de erkenning als vluchteling. Hierbij geeft verzoeker te kennen dat het asielinterview op het Commissariaat-generaal een heel stresserende gebeurtenis was waarbij niet uit het oog verloren mag worden dat hij nog minderjarig is en zijn maturiteit heel wat minder is dan bij een volwassen persoon. Volgens verzoeker werd onvoldoende rekening gehouden met zijn lage scholingsgraad en zijn jeugdige leeftijd, terwijl uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker citeert blijkt dat hiermee bij het gehoor rekening dient te worden gehouden. Verzoeker wijst erop dat hij zich bewust was van het feit dat zijn verdere toekomst grotendeels afhangt van het resultaat van het interview en dat hij zwaar getraumatiseerd zijn land diende te verlaten. Hierbij zet verzoeker uiteen dat slachtoffers van gewelddaden de feiten verdringen en zich vaak focussen op een aantal details van de tragische gebeurtenissen die voor de buitenwereld van geen belang lijken. De stelling dat verwacht mag worden dat iemand van een traumatische ervaring achteraf een coherente beschrijving kan geven, is volgens verzoeker niet wetenschappelijk onderbouwd.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat zijn nationaliteit en zijn etnische origine geenszins in vraag werden gesteld en dat aan de voorgelegde documenten bewijswaarde moet worden gehecht gezien ze ondersteund worden door een geloofwaardig en coherent relaas. De redenering van de verwerende partij, zo vervolgt verzoeker, waarbij geopperd wordt dat verzoeker geen persoonlijk probleem kent, is volgens verzoeker bijzonder kort door de bocht. Het sektarisch karakter van het probleem van de vader, heeft volgens verzoeker ook een weerslag op de nakomelingen. Zijn vader, zo deelt verzoeker mee, behoorde tot de Kurdish Security Force, hetgeen door de verwerende partij geenszins in twijfel wordt getrokken en op zich reeds dient te volstaan om verzoeker als een potentieel doelwit te beschouwen. In dit verband wijst verzoeker op de UNHCR Eligibility Guidelines voor Irak van mei 2012 waaruit blijkt dat de Koerdische veiligheidsdienst een mogelijk doelwit uitmaakt. Verzoeker wijst erop dat *“wanneer de vrees van een niet-begeleide minderjarige wordt onderzocht, die geen vrees uitdrukt of die niet in staat is om de gevolgen ervan te vatten, deze ‘vrees’ toch gegrond kan zijn indien blijkt uit de objectieve analyse dat de vrees dat (bloed)wraak manifest een vorm van vervolging kan zijn waaraan het kind onderworpen kan worden.”* Verzoeker haalt dienaangaande een paragraaf aan uit de UNHCR Eligibility Guidelines over het gebrek aan een intern vluchtalternatief in Koerdistan voor personen die door de Koerdische autoriteiten, door niet-statelijke actoren of door gewapende islamitische groeperingen worden vervolgd. Verzoeker besluit dat de verwerende partij niet tegemoetkomt aan de motiveringsplicht en dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, waarbij hij de voorwaarden uit artikel 4. 5 van de Kwalificatierichtlijn in herinnering brengt. Volgens verzoeker heeft hij geloofwaardige verklaringen afgelegd en dient hij te kunnen profiteren van het voordeel van de twijfel.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire bescherming, citeert verzoeker in de eerste plaats de toepasselijke wettelijke bepalingen en stelt hij dat de commissaris-generaal de nood aan subsidiaire bescherming onvoldoende heeft onderzocht door te poneren dat rekening houdend met de voorgelegde documenten aan verzoeker geen beschermingsstatuut kan worden toegekend. Gelet op de redenen waarom hij zijn land is ontvlucht beweert verzoeker wel in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming en hij citeert hierbij het Ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van buitenlandse zaken over Irak met betrekking tot de veiligheidssituatie in Irak en het risico voor burgers, waarin wordt gesteld dat *“(…) het geweld (...) soms willekeurig is”*. Hierbij verwijst hij ook naar het krantenartikel dat hij als bijlage bij het verzoekschrift heeft gevoegd waaruit blijkt dat juli 2012 de dodelijkste maand was in twee jaar tijd. Verzoeker stelt dat de gegevens waarop de verwerende partij zich baseert niet langer up to date zijn. Een vestigingsalternatief, zo beweert verzoeker, is nagenoeg onmogelijk, gelet op het feit dat de uitgebreide familie en de gemeenschapsbanden van de clan en de stam de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu.

Tenslotte voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het EVRM waarbij hij stelt dat hij bij terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met dit verdragsartikel omdat dit bij hem een grote psychologische ontreddering zal teweegbrengen.

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een artikel toe uit De Morgen van 2 augustus 2012 over de dodentol in Irak.

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op de valsheid van de door verzoeker voorgelegde identiteitskaart, waardoor zijn algehele geloofwaardigheid wordt ondermijnd. Daarnaast stelt de commissaris-generaal dat verzoeker geen overtuigende bewijsstukken kan voorleggen die het overlijden van zijn vader kunnen bevestigen. Bovendien werden door de commissaris-generaal verschillende vaagheden vastgesteld in de verklaringen van verzoeker, waarbij hij niet kon zeggen waar in zijn lichaam zijn vader beschoten werd, wie er achter de aanslag of de dreigbrief zat, terwijl toch mag worden verwacht dat hij over dergelijke essentiële gegevens informatie kan verschaffen. Vervolgens wordt in de beslissing aangestipt dat de vervolging nooit persoonlijk tegen verzoeker was gericht en dat hij geen aanwijzingen heeft dat zijn familieleden na de moord op zijn vader nog problemen zouden hebben gekend, waardoor zijn vrees niet langer actueel is.

Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Irak wordt in de beslissing gesteld dat gezien de verklaringen van verzoeker de situatie in de provincie Ninewa dient te worden beoordeeld. Op grond van de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er actueel voor burgers in Ninewa geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde onzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643; RvS 11 april 2008, nr. 181.967). Verzoeker beweert dat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht omdat de motieven niet zouden steunen op werkelijk bestaande feiten en dat de stukken die het overlijden van zijn vader aantonen wel degelijk bewijskrachtig zijn. De Raad stelt bij consultatie van het administratief dossier vast dat bij de neerlegging van de documenten door de voogd op 27 juni 2012 weliswaar werd geopperd dat de overlijdensakte van verzoekers vader een "origineel" was, maar dat

onmiddellijk werd opgemerkt dat het overduidelijk een kopie betrof (stuk 15, Documenten, bewijs overlijden). Aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie kan geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De bewering van verzoeker dat het register van overlijdens niet kan worden gemanipuleerd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het stuk dat verzoeker heeft voorgelegd een loutere kopie betreft. Verder overschat verzoeker manifest de draagwijdte van de door hem voorgelegde kopie van zijn nationaliteitsbewijs door te stellen dat hij op basis van dit stuk zijn identiteit zou kunnen bewijzen. Dit document (stuk 15, Documenten, nationaliteitsbewijs), waarvan de authenticiteit evenmin gewaarborgd is omdat het om een kopie gaat, bevat immers geen foto waardoor het onmogelijk is om dit aan de persoon van verzoeker te verbinden en het dus zeker geen bewijs van zijn identiteit vormt. Op dit punt stipt de Raad nog aan dat de identiteit van verzoeker geenszins bewezen kan worden geacht omdat hij niets inbrengt tegen de het verslag van de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden Documenten van de Federale Politie van 4 juli 2012 waarin wordt vastgesteld dat de nationale Iraakse identiteitskaart die verzoeker heeft voorgelegd is nagemaakt (stuk 16, Landeninformatie, verslag Federale Politie, 4 juli 2012). De fraude met betrekking tot zijn identiteitsbewijs doet in belangrijke mate afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoeker.

2.7. Naar aanleiding van de vermeende vaagheid van zijn verklaringen over het incident waarbij zijn vader werd doodgeschoten, onder andere omdat verzoeker niet bleek te weten op welke plaats in het lichaam zijn vader beschoten werd, kan het standpunt van verzoeker worden bijgetreden. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker inderdaad verklaarde dat hij in de kelder zat op het ogenblik dat de schoten vielen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 juni 2012, p. 5-6) en dat hij achteraf zijn vader zag liggen in bloed. Het is volkomen aannemelijk dat hij op dat ogenblik, gelet op de traumatische aard van het incident, geen oog had voor dergelijke details. De blijvende vaagheid van verzoekers verklaringen over de verantwoordelijken en de motieven van de aanslag, kan echter niet zomaar worden aanvaard. De jonge leeftijd van verzoeker zou eventueel kunnen verklaren waarom hij onmiddellijk na de schietpartij niet wist welke organisatie hiervoor verantwoordelijk was of wat de motieven waren. Nochtans zou van verzoeker mogen worden verwacht dat hij zich hierover achteraf informeert en zo de exacte motieven en de omstandigheden voor de aanslag tracht te achterhalen, aangezien dit de reden was voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Verzoeker bleek blijkens zijn verklaringen totaal in het duister te tasten over de concrete motieven voor de aanslag (Ibid., p. 16). Het is in dit verband uiterst opmerkelijk dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 12, Vragenlijst DVZ, 10 april 2012, p. 3) over de dreigbrief die zijn vader ontving het volgende kon meedelen: *"In de dreigbrief eisten de terroristen geheime informatie over de militaire basis waar mijn vader werkte. Op de dreigbrief stond het telefoonnummer van de terroristen vermeld."* Hoewel verzoeker toen op de hoogte bleek van een detail, zoals de vermelding van een telefoonnummer, verklaarde hij vreemd genoeg enkele weken later op het Commissariaat-generaal dat hij niet weet wat er in de dreigbrief werd gezegd (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 juni 2012, p. 15). Het is eveneens opvallend dat verzoeker enerzijds niet kan antwoorden op de vraag welke organisatie erachter zat (Ibid.) terwijl uit de vertaling van de dreigbrief duidelijk blijkt dat deze afkomstig is van de groepering *"Islamitische staat in Irak"* (stuk 15, Documenten, dreigbrief + vertaling), terwijl hij anderzijds wist dat de brief met de computer werd gemaakt en de naam van zijn vader werd vermeld (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 juni 2012, p. 15). Zelfs indien zou worden aanvaard dat verzoeker niet op de hoogte kan zijn van de details van de dreigbrief, zou hij toch minstens over algemene achtergrondinformatie moeten beschikken over de vervolgingsfeiten waarvan zijn vader het slachtoffer werd. Verzoeker kan echter niet zeggen of de verschillende incidenten (dreigbrief, beschieting, inval en moord) iets met elkaar te maken hebben en bleek niet te weten of er collega's van zijn vader waren die ook problemen hadden gekend (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 juni 2012, p. 14). Zelfs van personen met een geringe opleiding of een jonge leeftijd mag verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun asielaanvraag, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven (RvS 27 april 2000, nr. 86.933). Uit wat voorafgaat blijkt dat de verklaringen van verzoeker over de inval bij hem thuis waarbij zijn vader werd vermoord, dermate vaag zijn dat hem het voordeel van de twijfel niet kan worden toegestaan. Dit voordeel wordt immers enkel verleend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438).

2.8. Het feit dat de vader van verzoeker een potentieel doelwit was omdat hij voor de Koerdische veiligheidsdiensten werkte, hetgeen ondersteund wordt door de UNHCR Eligibility Guidelines die verzoeker aanhaalt, wordt in de bestreden beslissing geenszins betwist. In de beslissing wordt echter gewezen op het feit dat de vervolging nooit tegen verzoeker zelf was gericht. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt trouwens dat zijn familieleden evenmin problemen hebben ervaren (stuk 5, gehoorverslag CGVS, 20 juni 2012, p. 7). Ook met zijn opmerking dat zijn nationaliteit en etnische origine niet

in vraag worden gesteld, toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofdte sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De blote bewering van verzoeker dat de problemen van zijn vader een sektarisch karakter hebben en een weerslag hebben op de nakomelingen, wordt tegengesproken door de gegevens van het administratief dossier aangezien uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker bevestigt dat de belagers van zijn vader hem persoonlijk nooit hebben bedreigd (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 juni 2012, p. 17) en dat hij (enkel) op aanraden van zijn moeder uit zijn land van herkomst vertrokken is (Ibid., p. 18). Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt ooit persoonlijk te zijn geviséerd, is het betoog over het ontbreken van een intern vluchtalternatief in Koerdistan niet langer relevant. Het gebrek aan persoonlijk karakter van de aangevoerde vervolgingsfeiten, volstaat om verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren.

2.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofdte van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de vaststelling dat de verklaringen van verzoeker over het wedervaren van zijn vader ongeloofwaardig werden bevonden en dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij persoonlijk werd geviséerd in zijn land van herkomst, kan hij zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.10. Met betrekking tot de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, betwist verzoeker de informatie die door de verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 16, Landeninformatie, SRB, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Ninewa/Kirkoek, 5 januari 2012). Uit de door verzoeker geciteerde paragrafen uit het Ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van buitenlandse zaken blijkt nochtans ook dat het geweld hoofdzakelijk gericht is tegen bepaalde doel- en beroepsgroepen, waardoor deze informatie spoort met deze die in het administratief dossier is opgenomen. Het zinnetje uit het ambtsbericht waarin staat dat er soms sprake is van willekeurig geweld, dient in zijn context te worden gelezen en kan niet als basis dienen om te poneren dat er in de provincie Ninewa op veralgemeende wijze sprake zou zijn van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Op grond van een krantenartikel uit De Morgen over het aantal burgerdoden op het hele Iraakse grondgebied in de maand juli van 2012, dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 2), kunnen geen conclusies worden getrokken over de aard van het geweld, noch over de veiligheidssituatie in de specifieke regio van herkomst van verzoeker. De Raad merkt verder op dat het van weinig ernst getuigt om op grond van het ambtsbericht van 2011 te beweren dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert niet up to date zou zijn, aangezien deze laatste van recentere datum is. Tenslotte stipt de Raad aan dat verzoeker niet uitlegt in welk opzicht zijn stelling dat een vestigingsalternatief nagenoeg onmogelijk is, in onderhavig geval dienstig is aangezien nergens wordt gesuggereerd dat er voor verzoeker een vestigingsalternatief zou bestaan.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM en evenmin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN